

(c)

Elia Saneleuterio Temporal

{ POÈTICA }

El dia que una infermera em tallà el cordó umbilical vaig començar a mirar el món amb ulls nous. Encara recorde eixe dia, fa no molt, potser algunes setmanes, com l'inici de la meua emancipació. Primer començaren les ungles. Jo les feia créixer per poder arrapar els arbres, per poder deixar petges incrustades en les roques, fòssils pretesament apolítics. I pensaven que els nadons eren inofensius. I perquè ho foren els tallaven les ungles cada dues o tres hores. Jo m'esgotava per accelerar-ne el creixement, però sense voler vaig envellir-me sencera. Per culpa de les ungles.

Per culpa de la manca d'ungles vaig començar a ratllar el món amb llàpissos afilats. Fins i tot per les nits, quan esgarrava els llençols amb tinta blava. Ma mare els llegia sempre abans de llavar-los. I de vegades no comprenia, no sempre comprenia les meues paraules, sobretot quan un tros de pana em feia sentir com un *petit suisse*. I és que clar, sense el cordó umbilical érem paregudes però discretes, vull dir, altres.

Sempre he intentat mirar el món amb les mans, però en observar-lo es transforma. I és que no puc tocar sense fondre petits filets que fan de les coses coses, i sense els quals les coses són paraules. De menuda solia passar les nits cosint els meus quaderns blaus, però mai no aconseguia que reviscolaren. I plorava per culpa de les meues mans assassines.

Ara he decidit que no he de plorar mai més. Mai més no seré un nadó, sinó una nadona. I les dones jo dic ara que no ploren. No sense perversitat, vull dir. Perquè hui he decidit que m'agrada ser una superdona. Em senta bé. M'hi sent bé, vull dir.

Doncs hui seré perversa i calibraré la fulla en blau i em diré descosida. Deconstruïda. Vull dir en adverbis. Però quan escric mai no dic vull dir.

Quan dic no vull dir, simplement dic. En els temps que corren, davant una pantalla de llum blanca em sent etimològicament senyora. I que ningú m'acuse si escric a deshora o si canvie de registre. O si al to li dic registre, vull dir. I és que m'agrada escriure art perquè no tinc por, perquè puc dir el que vulga, perquè ningú no em pot discutir si dic un gla per terra, perquè ningú més que jo finestra la lletra. I no em poden acusar que peque de subjectiva o d'ingènua.

* * *

Sempre he dit que escrivia de nit, quan tanquem llums o busquem somnis. Sempre, que buscava el punt on les causes d'aquest món són pètals caiguts d'una flor en blanc i negre. Sempre les mateixes cadenes de goma, encadenada de gominola.

Però hui no sóc la mateixa mà solitària que s'adorm cosint retalls de gramàtica. Hui és la claror, és el sol a través d'una finestra bruta. Perquè jo fou una gota de pluja que un dia caigué dins d'uns ulls que ploraven. Jo, una lletra de matrícula.

Però hui encara necessite eines amigues. Necessite l'horitzó en paral·lel i escriure o llavar els llençols cada dia. Perquè de nit encara destil·le blau com tinta i tanque la mà i taque els llençols de pensaments que no arribe a pensar. Jo, una lletra sense síl·laba.